

եթէ քու սէրդ ըլլար՝ եւ պէտք էր ըլլար՝
 Ինչպէս երբեմն, ինծի չէիր մերժեր դուն՝
 Ամենազօր, կորգել Տուռնոսը մարտէն
 Ու զայն Դաւնոս հօրը դարձնել ողջ՝ անփնաս
 Արդ թող մենքի, եւ Տրովպայիք առնեն թող
 Իրենց վըրէժն անոր անմեղ արիւնէն:
 Եւ սակայն ան ալ մեր զարմին է սերունդ.
 Պիւրկոմնոսն է անոր չորրորդ սոխախայրն,
 Որ կը բերէր առատամեղեղն սըրտով
 Քու մենեաններդ ըստէպ անթիւ նըւէրներ»:

Կարճ են խօսքերն արքային լայն Ոլիմբէ.
 «Եթէ կ'ուզես որ քիչ մ'ատեն ուշացնեմ
 Մօտայուտ մահն երիտասարդ ժառրիկին
 Որ պիտ' իյնայ ահա, եւ դուն կը կարծես
 Որ ես կըրնամ առի այդպէս սահմանել,
 Տուռնոսը դու ինքըդ փախցուր ու չուզէ
 Չայն վերահաս ճակատագրին ճանկերէն.
 Այսպիսի հաճոյք միայն կըրնամ ընել քեզ.
 Բայց եթէ քու այդ ապշող լիզուիդ տակ
 Կը ծածկուի աւելի մեծ շնորհ մ'ուրիշ,
 Եւ կը խորհի վեր վար ընել բոլոր մարտն
 Եւ կամ փոխել՝ սնտոի յոյսեր կը տածես»:

Անոր լալով Հերա տըւա պատասխան.
 «Ո՛ր էր թէ ինչ որ բերանով կը ժըխտես,
 Չայն ինծի քու կամքովըդ դուն շնորհէիր,
 Եւ ալ Տուռնոս ապրէր անքոյթ, ապահով.
 Մարտափելի վախճան մ'ահա կը սպասէ
 Այն անմեղին, եթէ սքիւալ չեմ տեսներ.
 Ո՛հ, երանի թէ խաղալիկ ըլլայի
 Սին երկիւղի մը ձեռքն, ու դուն՝ որ կըրնաս՝
 Մեղմէիր քու պատգամներու խըստութիւնն»:

Ըստա, սլացաւ նէ փուլովը բարձր երկընթէն
 Ամիկի մը մէջ պարծածով, քրչելով
 Ողին մէջէ թուի մըրըրիկ մ'առջեւէն,
 Դէպ ի տրովեան ու լաւբնետեան բանականն:
 Հոն սին ամպով՝ զարմանալի՝ բան՝ կազմեց
 Ենէտի նուրբ եւ անգոր ստուերն՝ Հերա,
 Չայն զարդարեց դարդանացի գէնքերով,
 Ատուածային զըլխուն վըրայ ցըցուրներ
 Կեղծեց, կեղծեց վաճան, տըւա սին բարբառ,
 Անիմաստ ձայն եւ նըմանցուց իր քալումաճըն:
 Այդպէս կ'ըսեն թէ կը թըռչին մեռելաց
 Ուրուականներն, այդպէս եւ բիւր հրազներ
 Կը խաբեն մեր զգայարանքները թըմրած:

Յառաջապահ զընդին առջեւ կը խայտայ
 Ձըւարթ պատկերն, իր սլաքներով կը զըրգոէ
 Տուռնոսն, եւ իր ձայնով հրաւեր կը կըրդայ.
 Տուռնոս անոր դին կը վազէ հրագոտն,
 Ու կը նետէ չըլուռն աշտէ մ'հեռուէն:
 Յընդորք սին թիկնադարձոյց կը փախի.
 Ան կարծելով որ ենէաս կը խուտէ

Առջեւէն, սիրտը սուտ յոյսով կը ճըխայ
 Ու կը գոչէ. «Ո՛ր կը փախչիս, Ենէաս,
 Մի թողըքիր քեզ խոտաացուած առագաստն.
 Ախրներուն մէջէ փընտռած քու երկիրդ
 Ահա արբուի պիտի քեզի այս ձեռքովս»:

Կը հալածէ ցընորքն այսպէս գոչելով
 Ու կը ճօճէ փայլակնացայտ սուրն իր մերկ,
 Ու չի տեսներ որ հովն առած կը տանի
 Իր բերկրութեան պատճառ խուճապն անէակ:

Բարձր ժայռի մ'ոտքը կապուած էր դէպքով
 Դաւ մ'որ նետած էր սանդուխներ ու կամուրջ
 Դէպ ի ցամաք. անով եկած էր արքայն
 Ոսինիտ՝ Կըլոսական ասիերէն:

Հոն նետուելով դողող զատկերը փախչող
 Ենէասին, կը սալալի անոր մէջ:
 Երազանեպ Տուռնոսն հասած ետեւէն
 Չի նայիր ոչ կամուրջ եւ ոչ մէկ արգելք,
 Կը ցատքէ ներս. եւ ան հազիւ դըպրէր
 Ինկթին՝ չըւանը կը խրզէ Սատուռնեանն,
 Ու կը մըղէ հեռուն մըրըրկոտ ծովուն մէջ:

Թարգմն. Հ. Ա. ՂԱԶԻԿԵԱՆ

ՏԱՐԵՐՈՐԴ ԳԻՐԲ

ՅԱՆԴՈՒՔՆ ՄԱՐԴ ՄԸ

ERNEST HELLO

Եղուարդի երկու բարեկամները հետեւեալ խօսակցութիւնը կ'ընէին միասին.

— Երեկ իրիկուն, ժամը տասնութիւն իր դուռը զարկի, բայց ձայն չտուաւ:

— Հաւանական է որ բացակայ կը գտնուէր:

— Ներողութիւն. բանալին ծակէն իր լոյսը կը տեսնուէր որ յետոյ մարեցաւ:

— Արդեօք խելքին եկած է:

— Ո՛չ բարեկամս, հապա երեց ամիսէ ի վեր մենամարտած չըլլալուն համար կը մեռնի:

— Իր վերջին արարքը լսեցի թէև, բայց Բարիզ չգտնուելուս համար կը խընդրեմ որ դէպքը ամբողջովին պատմես:

— Շատ լաւ, պատմեմ. Եղուարդ մը մը Անգլիացիի մը հետ թիւ թիւ կը պորտէր, երբ ասի դառնալով անոր ըսաւ.

— Քու համբաւը լսած եմ, մանչուկս,

ու գիտեմ թէ պինդ գլուխին մէկն ես, ինչպէս կ'ըսեն ֆրանսացիք, բայց վստահ եղիր որ դիմացինդ կրնայ քեզ վարպետ հանել, ես քենէ աւելի պինդ գլուխ կուուսէր մըն եմ:

— Փորձենք, պատասխանեց Եղուարդ: Երկուքն ալ լաւ մը ուտելէ վերջ սեղանէն կ'ելնէին:

— Հիմա, յարեց Եղուարդ, ահա իմ առաջարկս. սա դրամը օլը պիտի նետեմ, թէ որ երեսը վեր գայ՝ ես քու ուղեղդ պիտի պայթեցնեմ, իսկ եթէ հակառակ կողմը վեր ըլլայ՝ դուն ինծի պիտի ընես:

— Կ'ընդունիմ, ըսաւ Անգլիացին:

Դրամը վար ինկաւ, և անայլայլ՝ Եղուարդ զանի գետնէն առնելով,

— Երես, ըսաւ, Բարեկամ, քեզի կ'ընայ ուրեմն իմ ուղեղս պայթեցնելը: Սենեակս, նոյի նոր ատրճանակ մ'ունիմ, որ շատ սքանչելի բան մըն է, ասով զարկէք զիս, և կտակով զայն ձեզի կը թողում: Եթէ ախորժիք՝ միշտ քովերնիդ պահեցէք:

Այս միասին անոր սենեակը գնացին, ատրճանակը լեցուցին, ու Եղուարդ սիկատ մը վառելով՝ հաստ մըն ալ իր ընկերին հրամցուց, և սկսան ծխել: Եղուարդ խմած տեսն կ'ըսէր.

— Խորհուրդ մը ունիմ հարցնելիք, բերնիս պիտի ուղղես ատրճանակդ թէ աչքիս:

— Աչքիդ, պատասխանեց Անգլիացին:

— Լաւ, ըսաւ Եղուարդ, երբ որ հաճիս:

Եւ ատրճանակը ինք անձամբ աչքին բռնեց՝ ձգանը ընկերով ներկայացնելով:

Անգլիացին, սակայն, իր ժամ մը առաջուան ցոյց տուած եռանդէն թոյլացած՝ թատերական դիրք մ'առնելով ըսաւ.

— Պէտք չէ որ ֆրանսական պինդ գլխութիւնը անհետի, ու դուն անոր մարմնացումն ես արդէն: Դուն, բարեկամ, ճշմարիտ պինդգլուխ մըն ես, լաւ հինցած ու նրբացած պինդգլուխ մը. կ'ուզեմ որ դուն ապրիս: Ուրեմն, գաւաթ մը շաքարիք ճնկենք պինդգլխութեան կենացը.

և ուրիշ բանի փոխենք մեր զրաւը. այսօրնքն թէ, առաջին անգամ ո՛վ որ դիմացնիս ելնէ՝ ես անոր ականջները պիտի ուզեմ, ու երբ ընդդիմանայ՝ զինք պիտի սպաննեմ: Դուն ալ նոյնը պիտի ընես երկրորդ հանդիպողին. ու տեսնենք թէ ո՛վ առաջին անգամ և ամենէն սիրուն կերպով պիտի յաջողի սպաննել իր մարդը:

— Շատ լաւ, ըսաւ Եղուարդ: Երկաթը իմ սիրականսն է, ու ձեռքիս թմրութիւնը անցնելու համար հաճոյքով անոր ծայրը ուտել կու տամ:

Եղուարդ բնաւ չպիտի համարձակէր ըսելու. «Արիւնը կը սիրեմ»:

Դուրս կ'ելնեն. և Անգլիացին անցորդի մը մօտենալով կ'ըսէ.

— Պարոն, կը հաճի՞ք ձեր ականջները ինծի տալ:

— Հաճոյքով, Պարոն, պատասխանեց անցորդը խնդումբեւ: Միայն թէ, կը խնդրեմ որ երկու ժամէն տունս գաք որպէս զի անձամբ ձեզի յանձնէի:

Այս պաշարտը անոր տուաւ:

Երկու ժամ վերջը Անգլիացին նշանակուած տեղը երթալով՝ հոն իր մարդը գտաւ: Բայց անձամբը անոր երկու ձեռքերն ալ պինդ մը ետին կապելով՝ շարունակ երկու ժամ խարազանի շէնք շնորհք տփոց մը տուաւ: Երբ ալ զարնելէն յոգնեցաւ, շան մը պէս Անգլիացւոյն ծոծրակէն բռնեց ու պատուհանէն դուրս նետեց: Վարի յարկը գտնուելուն համար Անգլիացին միայն սկըթուքներ ունեցաւ:

Եղուարդ ալ իր կարգին գեղեցիկադիր երիտասարդի մը մօտենալով՝ պայմանադրեալ հարցումն ըրաւ: Երիտասարդին առնունք, եթէ չեմ սխալիր, կարծեմ խմիլ էր, որնոր փոխանակ իսկոյն ոստիկանի ձայն տալու՝ խռոված մնաց: Մենամարտողներուն հետ յարաբերութիւն ունեցած չըլլալով՝ անոր ըսածը չհասկցաւ:

— Ինչ, սխալ հասկցաւ, ընդմիջեց խօսակիցը:

— Հոր չէ խնդիրը, շարունակեց պատմողը, հապա բանն հոն է որ Եղուարդ իր մարդուն օձիքը չձգեց, այլ սորվեցաւ:

անոր բնակարանը, անոր սովորութիւնները, և յաջորդ օրը տեսնելով թէ արձաւան մը կը մտնէր ան՝ երևէն ինք ալ մտաւ, ու Մ. Լմիլ Բ... ի երեսը թքաւ՝ քովը նստող ընկերներուն ներկայութեանը։ Ուստի, ժամադիր եղան մենամարտելու։ Երկրորդ օրը, առաուն կանուխ վէն, սէն պիտի գտնուէին երկուքն ալ, ու գտնուեցան ալ։ Ընտրած գէնքերնին ատրուանակն էր։

Ք... բժիշկին հիւանդ ընդունելու օրը՝ Եղուարդ անոր խցիկը կը գտնուէր։ Ժամերէ ի վեր իրենց խօսակցութիւնը կը շարունակուէր, այնպէս որ՝ դուրսը սպասող հիւանդները սկսան այլ ևս անհամբերութիւն ցոյց տալ։

— Պարոն, ըսա՛լ վերջապէս բժիշկը, քու դիպուածդ շատ տարօրինակ բան մըն է, պէտք է որ խորհիմ եւ իմ ընկերներու հետ միասին ուսումնասիրեմ։ Այո՛ւ, ասա իմ տալիք խորհուրդս. ճամբորդէ ու մինչև հիմա ունեցած սովորութիւններդ բոլորովին փոխէ։ Կ'արգիլեմ քեզի Բարիզ մնալը, մանաւանդ սենեակիդ մէջ։ Իրիկուններն անգամ պէտք է հոն մտնես։ Ուստի, այսօրուրնէ պէտք է անկնիս, ու երկու օրէն ինծի գրես։ Գիտնալ վերջած թէ այս քու կենսաբանական փոխելէ վերջ ալ նոյն զարմանալի երեւոյթները կը պատահին։ Այն ատեն կ'ընամ վրան մտածել, ուսումնասիրել, խորհրդակցիլ, գիտցած ըլլաւ որ նամակիդ պատասխանը շուտ մը պիտի տամ։

Եղուարդ առ Տոգոյ. Բ...

Պարզ

Սիրելի Տոգոյ

Երեք օրէ ի վեր է Բարիզ ձգելս, ու դեռ ազատած չեմ։ Այն ժայնը՝ որ Բարիզի սալոններուն կամ խուցիդ մէջ եղած ատենս՝ ժամը 11ը զարկածին պէս իմ ականջիս կը խօսէր, նոյն ժայնը հիմակ հոս ալ կը խօսի ականջիս, ժամը քանին ըլլաւ գիտնամ թէ ոչ։ Գարձեալ մի և նոյն խաղին վրայ կը խօսի այն ժայնը, մեղծ, հանդարտ, թէ առաջուրնէ քիչ մը

աւելի ցած գուցէ. բայց կը զգամ որ մի և նոյն ժայնն է, ճիշդ ու միշտ նոյնը, հաւատարիմ, անողորմելի։ Ո՛հ, թէ որ պուռար, քիչ մը պիտի հովանքէր սիրտս։ Բայց չէ՛, մեղծ ժայն մըն է ան։ Եթէ սպառնալից շեշտ մ'ունենար՝ ու գիտնայի ուսկից գալը. եթէ թշնամիի մը ժայնն ըլլար, որոշ մէկու մը ժայնը, եթէ դիմացս մէկն ունենայի, մէկը՝ որուն պատասխան տալ կարենայի, փրկուած պիտի զգայի ինքզինքս։ Բայց չէ՛, լուսթեան ժայնն է ան։

Եւ սակայն, դուք ալ գիտէք որ ես խելքիս չեմ եկած։ Լաւ մը կը քննեմ ինքզինքս, կը դիտեմ, կը հարցնուիմ, կը նայիմ թէ ինչ ազդեցութիւն կ'ընեմ ուրիշներուն վրայ. ո՛չ, խելքիս եկած չեմ։ Բարիզը ձգեցի՝ Նանդ երթալու համար, ուր բնակ գործ մը չունէի։ Մէկ խօսքով, կը փախչէի։ Ժամը 11ին վազոնին մէջ էի. կառախումար սրընթաց Անժէ կ'երթար. սուրիչը սուր սուր կը սուլէր, վայրաշարժին մօտ եղող կառքերէն մէկուն մէջ նստած էի, ուրիշ կառախումար մըն ալ մերինին քովէն հակառակ ուղղութեամբ կ'անցնէր։ Բոլոր այս ժողովը բաւական էր հազաւարտ մարդիկներու հանած աղմուկը խելդ դելու. վստահ եմ թէ այս պարագային որոտումի՝ ժայնն անգամ չ'պիտի կրնայի լսել. և սակայն լսեցի մօտէս. անցնիլը այն թեթիւ շունչին՝ որ մարդուս մարմինը փուշ փուշ կ'ընէ, և ականջիս հնչեց այն պզտիկ ժայնը որ իր սովորական շեշտին վրայ իրիկունն խօսեցրը կը շշնշէր։

Մարդասպանը շատ ատեն չ'ունի՝ սպրիկը.

Միւս բոլոր ժայները ծածկելու, մեկ-նումի պահուն եղած աղմուկին տիրապետելու համար պզտիկ ժայնը բնակ ճիգ չըրաւ բարձրանալու։

Հետեալ օրն ալ Թատրոն գնացեր էի, ու չէի գիտեր թէ ժամը քանին էր։ Նանդի մէջ բռնի վրայ խաղցողը Անալ էր. արահը լեցուն էր իստիքատեսներով, ամէնքն ալ խնդալունք կը մարէին։ Ամենքն զա-

ւնշողական կէտին, ձախ անկանջիւս գո-
վութիւն մը զգացի, և հակառակ սրահին
մէջ բարձրացած քրքշալիք աղմուկներուն՝
քովէս դարձեալ լսեցի այն ձայնը, ինչ-
պէս թարիզ կ'ըլլար, ինչպէս վակոնին
մէջ եղած էր, և ինչպէս առանձնութեան
վայրկեաններու և ամէն ուրեք կը պա-
տահէր, ճիշդ նոյն ձայնը՝ որ կ'ըսէր.

Պարդասպանը շատ տտեն չունի՝ սպրիկիք.

Դուք բոժիզ մ'ըլլալովնիդ՝ ձեզի կրնամ
գրել այս բաները, լեթէ փաստարան ըլ-
լայիք՝ անշուշտ շատ պիտի վարանէի
գրելու. զի, գիտէք որ նման պարագայի
մը մէջ, եթէ արդարութիւնը ոճրագործ մը
փնտռելու հետամուտ ըլլար՝ իրաւամբ իր
ամենէն լուրջ կասկածները կրնար իմ
վրաս դարձնել:

Դի՛ր որ իմ բարեկամներս պատուաւոր
մարդ մ'ըլլալս շատ լուս գիտեն. ու որ-
չափ հուզկահարի մը կը նմանիմ՝ նոյն-
չափ ալ կրնամ Դարանդնի վայել խե-
լագարի մը նմանիլ: Երբ այդպիսի առիթ
մը ներկայանայ, Տոգդէօն, անշուշտ դուք
պիտի վկայէք թէ և ոչ մէկու մը վրայ
իբր աւագակ յարձակում գործած չեմ:

Կատակ կ'ընեմ՝ առանց սակայն ուրախ
ըլլալու: Դուք անգամ, սիրելի Տոգդէօնս,
չհարցցիցի՛ք ինծի թէ արդեօք խղճի խայթ
մը ունէի: Ո՛չ, իրա՛ւ որ չէ՛: Նորածին
մանկան մը չափ անմեղ եմ: Երիտասար-
դութիւնս ամէն երիտասարդութեան պէս
անցած է. այսինքն՝ մէկ երկու զուար-
ճութիւններ, բանի մը թեթեւութիւններ,
մէկ երկու մենամարտներ, ան ալ՝ ծաղ-
րելի չնկատուելու համար, և առոնցմէ
զատ ոչինչ: Ահա իմ խոստովանութիւնս,
Տոգդէօն. ինչ որ կարծեմ ամէն երիտա-
սարդի ալ գլխուն պատահածն է:

Հոս կը յաւելում նաեւ, իբր լրացուցիչ
պարագայ, թէ մտովի Պրոմէթէօսի ոճիրը
կը գործեմ միշտ: Կ'ուզեմ շանթին տի-
բանալ ու ժամը ճիշտ 11ին պայթեցնել
զայն, սոսկալի շառաչումով մը. և եթէ
կարելի ըլլայ, այդ վայրկենին խորտա-

կել, փոշիացնել անջրպետի մէջ գտնուող
աշխարհներն իրարու բախելով, զէթ այդ
պզտիկ ձայնը խղիւլու համար:

Բայց իօրտակուող, փոշիացող տիեզեր-
քին այդ ահեղադրողը շառաչը պիտի բա-
ւէր լսեցնելու այն ձայնը. կը տարակու-
սիմ: Ա՛յն աստիճան մեղմ է այն անի-
ծեալ շշուկը, այնքան տկար, կ'ըսեմ,
այնքան տկար՝ որ ինծի անյաղթելի կը
թուի:

Յ. Գ. — Ինչ կ'ըսէք թէ որ ասորձա-
նակ մը պարպեմ գլխուս ժամը 11ին ճիշդ
հինգ փնացած: Բայց ո՞վ գիտէ թէ ժամը
11ին դարձեալ պիտի չխօսէր նոյն ձայ-
նը: Կրնա՞ր ըլլալ որ նոյն բանը չըսէր
զէթ: Լատ իս, այդ գուշակութիւնը դա-
դրել տալուն ամենէն կտրուկ միջոցը ան
է: Եւ թիչ մը հակում կը զգամ այդ հնարքը
փորձելու: Նախ Նանդ գնացի, անկէ ան-
ցայ Պուրթ. թերեւ հարկ ըլլայ աւելի
հետուն երթալ:

Եղուարդ այս նամակը գրած օրուան
իրիկունը, ժամը 7ին Պուրթէ մէկնեցաւ:

Իր եղած վակոնին մէջ ուրիշ երկու
մարդիկ ալ կային՝ որոնք խօսակցութեան
բռնուած էին, ու սզագգեաց մանկամարդ
կին մը՝ որ լուռ կը կենար:

— Այդ խեղճ Էմիլը, կ'ըսէր խօսա-
կիցներէն մէկը, ահա ճիշդ տարի ևս կայ
որ սպաննուեցաւ:

— Սպաննուեցա՛ւ, պատասխանեց միւսը:

— Պատմութեանը տեղեակ չե՛ս:

— Բայց ո՛չ, ո՛չ սիրելիս: Զինք ճանչ-
ցած ալ չունիմ, թէպէտ ստէպ անոր վը-
վայ խօսք կը բանաս դուն, բայց այնչափ
կէս բառով ու խորհրդաւոր ձեւով մը կը
խօսիս՝ որ շատ թերի տեղեկութիւններ մը
հագիւ կրցայ ունենալ:

Սիւզկիցը սկսաւ այն տտեն Էմիլի պատ-
մութիւնն ընել իր բարեկամին, ճիշդ այն
կերպով՝ ինչպէս Եղուարդի բարեկամէն
լսեցինք:

Իր պատմութիւնը աւարտելու վրայ էր,
եւր երկաթուղւոյ գիծին երկայնքը զբո-
նուած ազդալոյսերէն մին առաջին անգամ
ըլլալով յանկարծ լուսաւորեց լուակեաց

կնոջ դէմքը, դէմքը այն մանկամարդ սգազ-
գեաց կնոջ՝ որ անկիւն մը քաշուած կար-
ծես կը քնանար:

— Կերեցէ՛ք, Տիկին, գոչեց մէկէն
պատմիչը, իմ բարեկամիս մահը պատմած
ատենս չէի կարծեր թէ անոր հէջ այրիին
ներկայութեանը կը գտնուիմ:

Ժամը 11ը կը զարնէր նոյն պահուն,
կառախումբին անցած պահուն ամենէն մօտ
գտնուող մէկ ժամացոյցը, և այս ձայնը՝
որուն իրիկտան ձայն անունը դրած էր
Եղուարդ, այս անգամ իրական ու տեսա-
նելի բերնէ մը դուրս ելաւ:

— Մարդասպանը, ո՞վ շատ լուսի՛ սպրե-
լիք. պատասխանեց Էմիլի այրին:

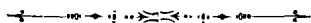
Կայարանին մօտ էին:

Վիպօնին դուռը բացուածին պէս մարդ
մը իր բոլոր ծանրութեամբը դուրս ինկաւ:
Եղուարդի դիակն էր ան, Եղուարդի՛ որն
որ վայրկեան մը հագիւ կար՝ քնացած
դռնակին վրայ դրած էր իր արմուկները:
Դիագննութիւնը կատարեցին:

— Անէվրիզմի՛ ենթալայ էր, վճռեց
զաւառացի բժիշկը:

Բարեկցի բժիշկն ալ վրայ բերաւ՝
թէ անէվրիզմը երբեք տարօրինակ ար-
դիւնքներ յառաջ կը բերէ:

Փրգ. Ա. Վ. ՍԻՐՈՒՆՅԱՆ

ՕՐԱԳԻՐ ԱՌԺԱՄԱՅՆ

ԱՋԴՄԱՆՑ ՄՏԱՑ ԵՒ ՍՐՏԻ 1843

Մ Ա Ր Տ

1

Ի վերայ ամենայն բարեացն զոր ա-
րար Աստուած՝ աղբատագոյն էր ի վերայ
երկրի:

3

Բագում մատենանք ի գիրկս մատենա-
զրացն մեռանին: Եւ է որ ծնող և թա-
լող լինի նմին:

3

ժամացոյցը յաշտարակ՝ թուին ազատ
բաշխել և սփռել զժամանակ:

4

Յորժամ ցաւով և վշտօք մաշի սիրտ
նման պատուրդի, այնուհետև կայծ մի-
թարութեան մերձեալ ի նա՝ ի մոխիր դար-
ձուցանէ առ ի չգոյն իւղոյ:

5

Ձամենայն պայծառութիւն կենաց զի-
շեր մի մթնէ:

5

Այո՛, ամենայն ինչ կորնչի բաց յԱստուծոյ:

5

Բագում այն է զի մահ վարդ ընծայէ,
այլ երկիւղ փուշ կարծէ:

5

Աստուածութիւն յուսոյ և մխիթարու-
թեան՝ Մարիամ:

5

Ողջունելով սկսանիմ մաղթել առ Կոյսն:

7

Շիթ մի են կեանք մարդոյ. կամ ծորէ
կամ ցամաքի:

8

Անարժան քահանայ. զԱստուածն իւր
փողոտէ:

8

Որչափ գոռոզն յերկինս ամբառնայ ըզ-
ճակատ՝ մերձեցուցանէ ոտից Աստուծոյ.
որչափ որ յերկիր խոնարհեցուցանէ՝ դիւ-
րահուպ գտանի ձեռին կարկառելոյ յեր-
կնուստ:

8

Խոնարհն զպարանոց իւր կամուրջ ար-
կանէ ընդ երկիր և ընդ երկին. հպարտն
կանգնէ որպէս զկաղնի նշաւակ հողմոց:

12

Մոռացութիւն՝ յեղիցեղեկ շքութիւն:

13

Ողորմութիւն խունկ անոյշ է, ի ձեռս
աղբատաց բուրէ ի վեր:

14

Հուր հնչողութեան եթէ ոչ շիջուցի
զգազախեալ զօդի և ի մոխիր ծերութեան:

19

Աչք՝ դէտք բարձունք, բերան՝ քարոզ,
ձեռք՝ պաշտօնեայք, ոտք՝ կառք, կամքն՝
ուղղիչ: